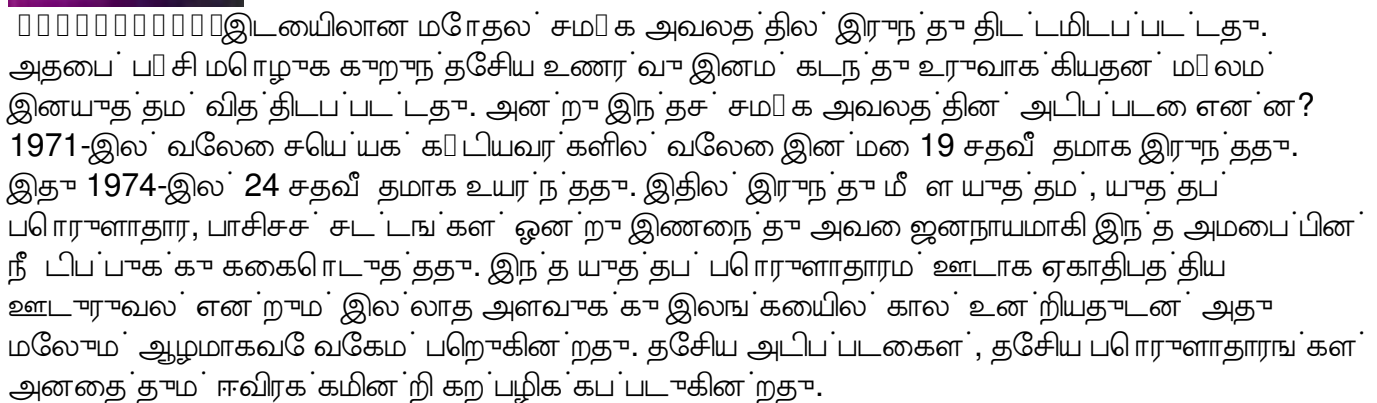

வறுமனை தசீசிய கொள்கையாகின்றது. நாட்டில் அபிப்படை உணவான நெல் உற்பத்தி பரொகிய பபோதும், மக்கள் அதனை நுகரமுடியவில்லை. 2002 இல் பரொம் பபோக நெல் உற்பத்தி 17 லட்சம் மறெறிக் தொன்னாக (மடெரிக் டன்) இரூந்தது. இது 2003 இல் 19.3 லட்சம் மறெறிக் தொன்னாக மாறியது. அமணதிக் குப் பின் பான நறெ் செய்கை நிலம் 20 சதவீ தத்தால் உயர்ந்துள்ளது. 6.6 லட்சம் வயல்கள் புதிதாக உற்பத்தி செய்தன. ஆனால் வறுமனை அதிகரித்துச் சலெல்லுகின்றது. எங்கும் மக்களின் வாழ்வியல் சூமனை, உற்பத்தி அதிகரிப்பால் தீர்க்க முடியாததாகியுள்ளது. அவனை அன்னியனுக்கு மிகக்

குறநைத் த விலையில் ஏற்றுமதியாகின்றது.

இதனை மட்டிமறக்க, அந்த உணவில் ஒரு பகுதியை உதவி என்ற பெயரில் சர்வதேச நிறுவனங்கள் திட்டமிட்ட அரசியல் நோக்குடன் களமிறக்குகின்றன. ஐ.நாவுக்கான சர்வதேச உணவு நிறுவனம் தனது அறிக்கை ஒன்றில், வடக்கு கிழக்கில் 20 சதவீதமான குழந்தைகள் பாடசாலையில் பசியுடன் கல்வி கற்க முடியாத நிலையில் உள்ளனர் என அறிவித்துள்ளது. இதனடிப்படையில் யுத்தப் பிரதேசத்தில் 33,000 குழந்தைகளுக்கு உணவு வழங்கப்படுகின்றது. மலேசும் அவ் அறிக்கையில் 100000 குழந்தைகள் வறுமனை காரணமாகக் கல்வியைக் கைவிட்டுள்ளதை அறிவிக்கின்றது. வறுமனை நாலுக்கால் பாய்ச்சலில் முன்னேறுகின்றது. வடக்கு கிழக்கு மாகாணப் பாடசாலைகளில் உலக உணவுத் திட்டத்தின் கீழ், நடமாடும் நிலையில் உள்ள உணவு கொடுத்துத் தல; சியெல் திட்டம் விரிவாக்கப்பட்டு வருகின்றது. 2004-ஆம் ஆண்டு இரண்டாம் தவணையாக 1,07,363 மாணவர்களுக்கு மதிய உணவு வழங்கும் புதிய திட்டம் அமுலுக்கு வரவுள்ளது. மலையகத்தை எடுத்துத் தால் 18 வயதுக்கு குறந்த 3.4 லட்சம் குழந்தைகளில் 15 ஆயிரம் பேர் அங்கவீனர். 64 ஆயிரம் குழந்தைகள் குழந்தைத் தொழிலாளர்கள்; 80 ஆயிரம் பேர் 5 வயதுக்குக் குறந்தவர்களாக உள்ள அந்தச் சமீகத்தின் எதிர்காலம் என்பது சீனியமாகவே உள்ளது. சமீகத்தின் பலபடித்தான வடிவங்களில் வட்டு மூகத் தோற்றங்கள் இவை. அரசு சார்பற்ற நிறுவனம் ஒன்று வளையிட்ட அறிக்கை ஒன்றில், இலங்கையில் 80 சதவீதமான பெண்கள் மிக மோசமான கலியைப் பெறுவதை கண்டறிந்து அதை அறிக்கையாக வளையிட்டுள்ளது. ஆணாதிக்க அமைப்பை ஏகாதிபத்திய நலனுக்கு இசைவாகப் பயன்படுத்துவதையும், வறுமையை இதனிடாக நிறுவனமயப்படுத்துவதையும் இது காட்டுகின்றது. இன்று இலங்கையில் 45 சதவீதமான உழைப்பாளிகளின் நாள் வருமானம் 200 ரூபாவைக் குறைவாக உள்ளது. இந்த உழைப்பாளியின் வருமானத்தைக் கொண்டு ஒரு குடும்பத்தையே வாழக்; கோரும் நிலையில், இதன் சமீக வடிப்பு அகலமானது. ஓய்வீதியமோ மாதம் 4500 ரூபாவாக உள்ளது. எங்கும் வறுமனை விரிவாகியுள்ளது. வடக்கு கிழக்கில் 80 ஆயிரம் குடும்பங்கள் வறுமனைக் கொட்டுக்குக் கீழ் வாழ்வதாக அரசு அறிக்கையே உறுதி செய்கின்றது. கொழும்பையும் கொழும்பைச் சுற்றி வாழும் மக்களில், 40 சதவீதமானவர்கள் சரேகளில் வாழ்வதுடன்; பரம ஏழைகளாக இருப்பதை அரசு புள்ளிவிபரங்களே உறுதி செய்கின்றது. திருகோணமலையில் 75 சதவீதத்திற்கும் அதிகமானோர் வறுமனைக் கொட்டுக்குக் கீழ் உள்ளனர். இந்த திருகோணமலையில் வறுமையில் வாழப் போராடும் மீனவர்களிடம், மாதம் புலிகள் 1000 ரூபா வரியை அறவிடுகின்றனர். இதுதான், மக்கள் பற்றி அக்கறை கொண்ட தமிழ்த் தேசியம். இலங்கை முழுவதும் வாழ்க்கையின் அவலம் நிரந்தரமான விதியாகிவிட்டது. ஒருபுறம் இந்தச் சமீக அவலம் அபிபாதாளத்தில் சிக்கிவிட, மறுதலத்தில் நுகர்வது வெறி உச்சத்தில் தலைவிரித்தாட்கின்றது.

வக்கிரமான சமீக நுகர்வதைப் பார்த்துச் செய்ய, ஏழைகளின் உணவை ஏற்றுமதி செய்வது அவசியமாகின்றது. அதாவது வறுமையும் வறுமனைக் கொட்டுக்குக் கீழ் வாழ்வோரின் எண்ணிக்கையும் பெருகிவரும் நிலையில், 2003 இல் இலங்கை ஒரு லட்சம் தான்

அரிசியை ஏற்றுமதி செய்தது. கிராமப் புறங்களில் ஏழை எளிய மக்களின் அடிப்படையாக கிடத்த இறுதி உணவாக எஞ்சியிருந்த 26,000 மெற்றிக் தொன் பழங்கள், மரக்கரிகளையும் கட்ட ஏற்றுமதி செய்தனர். இதன் மூலம் கிடத்த 318 கோடி ரூபாவை பணக்காரர்களின் அற்ப நுகர்வுக்கும், வட்டி கொடுக்கவும் பயன்படுத்தினர்.

இதை விரிவாகப் பார்த்தால் 2003 ஆண்டு இலங்கை ஏற்றுமதி 10 சதவீதத்தால் அதிகரித்தது. இலங்கையை இந்தியாவின் மாநிலமாகவும் ஒரு அங்கமாக இலங்கை இந்தியாவிற்கு இடையில் நடக்கும் பேரங்கள், பொருளாதாரத் தளத்தில் பாரிய விளைவுகளை உருவாக்கின்றது. இலங்கை இந்திய சூதந்திரவர்த்தக ஒப்பந்தத்தின் பின் இலங்கையின் ஏற்றுமதி 142 சதவீதத்தால் அதிகரித்துள்ளது. 2800 பொருட்களுக்கு வரிச் சலுகையை வழங்குகின்றது. 2002 இல் 16 கோடி டொலர் (அண்ணளவாக 1600 கோடி ரூபா) ஏற்றுமதியை இலங்கை செய்தது. சீனாவும் ஹாங்காங்கிற்குமான இலங்கை ஏற்றுமதி 2002 இல் 2001 உடன் ஒப்பிடும் போது 27.8 சதவீதத்தால் அதிகரித்துள்ளது. அதாவது 130 கோடி ரூபா அதிகரித்துள்ளது. இலங்கை இறக்குமதி 2002-இல் 730 கோடி ரூபாவாக இருந்தது.

இலங்கை வரை மற்றும் தங்க ஏற்றுமதி 2002-இல் 202 கோடி டொலராக (அண்ணளவாக 20200 கோடி ரூபாவாகும்.) இருந்தது. 2002-இல் இலங்கையின் மொத்த தொழில்துறை ஏற்றுமதித் தொகை 242 கோடி டொலராகும் (அண்ணளவாக 24200 கோடி ரூபாவாகும்.) இது வளநாட்டு ஏற்றுமதி வரவில் 53 சதவீதமாகும்; இதில் அமெரிக்கா மற்றும் பிரிட்டனுக்கான ஏற்றுமதி மட்டும் 195.2 கோடி டொலராக (அண்ணளவாக 19520 கோடி ரூபா) இருந்தது. இதில் கட்சை ஆறு மாதத்தில் 109.5 கோடி டொலராக (அண்ணளவாக 10950 கோடி ரூபா) இருந்தது. 2003 முதல் மீண்டும் மாதத்தில் தொழில்துறை ஏற்றுமதி 141 கோடி டொலராக (அண்ணளவாக 14100 கோடி ரூபா) அதிகரித்துள்ளது.

ஏற்றுமதி என்பது தேசிய இலட்சியமாகிவிட்டது. அனாதையையும் ஏற்றுமதி செய்வது என்ற கொள்கை தேசியப் பொருளாதாரக் கொள்கையாகிவிட்டது. மக்களின் சமீபத்தவையை மறுப்பது அரசியலாகிவிட்டது. ஏற்றுமதியின் அடிப்படையான நோக்கம் என்ன? ஏகாதிபத்திய பொருளாதார நலனுக்கு நேரடியாக சேவை செய்வதே. ஏற்றுமதி பொருளாதாரத்தால் தேசத்தில் வாழும் மக்களுக்கு எந்த நலனும் கிடப்பதில்லை. ஏற்றுமதி மூலம் கிடக்கவும் சிலைவம் கடனின் ஒரு பகுதியை மீளக் கொடுக்கவும், வட்டியைக் கட்டவும் பயன்படுகின்றது. அதாவது அது இன்னுமொரு விதத்தில், அப்பணமே புதிய கடனாக மீள வழங்கப்படுகின்றது. இதற்கு வளையில் ஏற்றுமதி பொருளாதாரம் ஏகாதிபத்தியம் உற்பத்தி செய்யும் கவர்ச்சிகரமான ஆடம்பர இன்ப நுகர்ச்சிப் பொருட்களை அதிக விலையில் இறக்குமதி செய்யப் பயன்படுகின்றது. இதில் முக்கியமான மற்றொரு உண்மை ஒன்று உண்டு. அதாவது கடனாக வருபவை கட்ட ஏகாதிபத்திய உற்பத்தித் துறைக்கும் அதன் நலனுக்கும் இசைவாக முதலிடக் கோரும்

நிபந்தனையின் அடிப்படையில் தரப்படுகின்றது. கடன்கள் ஏகாதிபத்திய தசேங்கடந்த பன்னாட்டு நிறுவனங்களின் உற்பத்தித் துறைக்குள் திருப்பி விடப்படுகின்றது. இவற்றை எல்லாம் மட்டிமறைக்க மக்கள் நலத்திட்டங்களை அரசும், தன்னார்வக் குழுக்கள் ஊடாகவும் செய்கின்றனர். அதாவது அதையும் ஏகாதிபத்தியம் தனக்குச் சார்பான சிந்தனையை உருவாக்கும் தளத்தில் மட்டுமே செலவு செய்ய நிர்ப்பந்திக்கின்றது. ஏற்றுமதிப் பொருளாதாரம் கடனதைத் தலகைத் தரெயாத எல்லகைக்குள் பரெுக்கிச் செல்லுகின்றது.

மொத்த தசேய வருவாயை விட கடன் 2001 இல் 103 சதவீ தமாகியுள்ளது. இன்று அதிகரித்து செல்லும் கடனதைத் தசேய வருவாயில் 100 சதவீ தமாக உள்ளதாக பொய்யான புள்ளி விபரம் ஒன்றின் மட்டும் அரசு அண்மையில் மக்களின் காதுக்குப் ப+ வகைக் முனறைந்தது. 2002 இல்; இலங்கைப் பிரஜைகள் ஒவ்வொருவருக்கும் 77 ஆயிரம் ரூபா கடனே இருந்தது. இது 2003 இல் 99 ஆயிரம் ரூபாவாகியுள்ளது. கடனின் தொகை பரெுகிச் செல்லுகின்றது. நாட்டை விற்றாலும் கடனகைக் கட்டமுடியாது. ~சுதந்திர| கொத்தடிமகைளாகவே வாழ முடியும்.